

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **F. M.**, zastoupený Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímlovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, č. j. OAM-318/LE-LE05-LE05-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 Az 4/2014 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímlové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3.400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal dne 23. 12. 2013 o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že je kurdské národnosti, vyznáním sunnita a že byl v letech 2003 - 2004 členem Kurdské demokratické strany. Poslední dva roky ve své vlasti žil v Kamishli. Sýrii opustil v roce 2004, protože byl zapojen do činností uvedené politické strany. Dle jeho tvrzení došlo v březnu 2004 ke konfliktu mezi Kurdy a Araby v Kamishli a on tyto události nafotil a byl postřelen. Sdělil, že byl pronásledován muchabarátem, a když byl dopaden, tři měsíce ho věznili a mučili. Po propuštění opustil Sýrii a jel na falešné doklady do Turecka, odkud pokračoval letecky do Egypta. Tam pobýval asi pět měsíců a poté odletěl do České republiky, kde v květnu 2005 požádal z politických důvodů o mezinárodní ochranu, nebyla mu však udělena. V červenci 2005 požádal také o azyl v Německu, byl však předán v rámci tzv. Dublinu zpět do České republiky. Žalobce uvedl, že Česká republika je jeho cílovou zemí a že by zde chtěl žít. Dodal, že se do Sýrie nechce vrátit vzhledem k jeho

pronásledování tajnou službou kvůli jeho členství v zakázané Kurdské demokratické straně.

[2] Žalobce byl v roce 2007 rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. 52 T 5/2007, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 12 let a 6 měsíců. Na základě odvolání státního zástupce mu byl rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 1. 2008 trest odnětí svobody zpřísněn na 13 let a 6 měsíců. Žalobce se dopustil trestného činu vraždy tím, že dne 28. 4. 2007 usmrtil svou družku nejméně 19 bodnořeznými ranami do krku a trupu.

[3] Rozhodnutím specifikovaným v záhlaví žalovaný mezinárodní ochranu dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) žalobci neudělil. Ve vztahu k posouzení možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný poukázal především na skutečnost, že žalobce byl odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy. S odkazem na § 15a citovaného zákona a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, konstatoval, že doplňkovou ochranu nelze udělit právě z důvodu spáchání zvlášť závažného zločinu na území České republiky.

[4] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[5] V kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) uváděl důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Předně tvrdil, že jím uváděné důvody v žádosti o udělení mezinárodní ochrany splňují zákonné podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu, jelikož ve své vlasti byl fakticky pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodoval již v předchozím řízení. Dle názoru stěžovatele je předchozí rozhodnutí žalovaného nesprávné a nezákonné, avšak původní žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla soudem I. stupně odmítnuta, soud se tak zákonností rozhodnutí nemohl zabývat. Podle stěžovatele i přes to, že se na území České republiky dopustil zvlášť závažného zločinu, stěžovatel splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a citovaného zákona, a to vzhledem k probíhajícímu vnitřnímu ozbrojenému konfliktu v Sýrii. V případě, že by se do Sýrie vrátil, hrozila by mu nejen vážná újma, ale pravděpodobně i smrt, především v souvislosti s pronásledováním jeho osoby v minulosti, ale také s nyní probíhajícím ozbrojeným konfliktem v zemi původu. Navíc není jisté, jak dlouho a s jakou intenzitou bude tento konflikt probíhat. Další kasační námitka stěžovatele cílila na posouzení překážek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen, že se v jeho zemi původu jedná o velmi závažnou situaci, ve které demokratický stát – má-li k tomu možnosti a dostupné prostředky – nesmí ohrožení cizího státního příslušníka na zdraví a na životě připustit. Z těchto důvodů by mu měla být doplňková ochrana udělena.

[6] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně dospěje-li k závěru, že jsou splněny podmínky pro postup dle § 110 odst. 2 s. ř. s., aby zrušil i rozhodnutí správního orgánu.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval některé argumenty uvedené v jeho rozhodnutí, ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl její zamítnutí, neztotožnil se s názorem žalovaného, že jsou naplněny důvody pro její odmítnutí dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[8] Ve věcech mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud předně posuzuje *přípustnost* kasační stížnosti. Poté se dle § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda je kasační stížnost *přijatelná*, tj. zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, takovou kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítne.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se jedná v těchto typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) vyvstala potřeba učinit judikaturu odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že tímto důvodem je nesprávné právní posouzení otázky možného udělení azylu dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a téhož zákona.

[11] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, kterou Nejvyšší správní soud doposud neřešil. Stěžovatel jako novou skutečnost tvrdil, že byl členem zakázané Kurdské demokratické strany, což v původním řízení neučinil. Nejvyšší správní soud však judikoval, že „§ 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“ (viz rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65; obdobně viz také rozsudek ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64). Stěžovatel ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v případě své předchozí žádosti, které rozšířil pouze o tvrzení ohledně členství v uvedené politické straně. Co se týče tvrzeného členství ve straně, je patrné, že se jedná o takovou skutečnost, kterou mohl uvést již ve své předešlé žádosti.

[12] Stěžovatel dále zpochybňuje závěry krajského soudu ohledně nemožnosti udělení doplňkové ochrany. V roce 2007 však na území České republiky spáchal zvlášť závažný

zločin, za který byl výše uvedenými trestními rozsudky odsouzen k trestu odnětí svobody na 13 let a 6 měsíců. Jak judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, „*dospěje-li ale v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany správní orgán na základě provedeného dokazování k závěru, že byly prokázány ve smyslu ust. § 15 zákona o azylu okolnosti vylučující udělení azylu, není zde racionálního důvodu, aby se poté dále zabýval důvody podle ust. § 12 zákona o azylu. I kdyby totiž byla jejich existence prokázána, nelze žadateli azyl udělit.*“. Tyto závěry plně platí i ve vztahu k § 15a zákona o azylu (viz bod [24] citovaného usnesení). V tomto případě tyto okolnosti zjištěny byly, je zde proto důvod pro aplikaci vylučující klauzule dle § 15a citovaného zákona. Doplnkovou ochranu z těchto důvodů není možné stěžovateli udělit.

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly jeho judikaturou řešeny, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Rovněž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3.400 Kč, která bude placena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu